

RECORDER? NEE! RECORD!

In ieder weerbericht van de laatste maanden hoor ik de weerman, weervrouw of weer-X met enige fierheid zeggen :

*“**WIJ** hebben vandaag opnieuw een record gebroken, het was 40 graden, we zijn aan 100 dagen zonder regen, de luchtsamenstelling was nog nooit zo slecht...”*

Dan denk ik altijd, allee proficiat!

Maar bij die **Wij** stel ik me toch vragen want ik weet begot niet wat ik daarvoor speciaal gedaan heb buiten gezweet en geneut. Ik was en ben nog van mening dat een record vestigen gepaard gaat met grote, bijna bovenmenselijke inspanningen. En daar ben ik in het verleden getuige van geweest.

In mijn en onze jeugdjaren waren er geen 'sociale ontmoetingsplaatsen' zoals men dit nu noemt. Maar herbergen en cafés met veel, heel veel klanten, cafégangsters en tooghangsters. De toog was te kort om iedereen een plaats te geven op de eerste rij. Dus de lokaalhouder besliste van de aandacht naar zijn madam toe wat te temperen en zette een tapbiljart, hing een pikblok, legde een boldenne en zette aan het venster zeurkaarttafels.

Binnen de kortste keren leek het café meer op een arena of fitnesscenter met gewichtheffen als hoofdact.

Er kwamen clubs en maatschappijen, er waren kampioenschappen allerhande en alleen de leden van de spaarkas hadden nog oog voor de dame achter de toog, hoho. De bierstekers wisten niet waar eerst geleverd. Wie het bedacht heeft of van waar het kwam weet ik niet maar plots waren er overal 'recordpogingen' in alles en nog wat, als de tapkraan maar liep.

48 uren op de rollen, 50 uren biljarten, 30 uren bollen, 48 uren aan de toog zitten... U kon het niet bedenken. Ooit ben ik naar een recordpoging 60 uren biljarten geweest, wa was dat?

Het café zat vol supporters en sigarettenrook, iedereen wou spelen tegen de 'held in spé' en moest bij verlies een pint betalen die via een vinkenstreepje op de spiegel kwam. Om de vijftig minuten verdween hij voor tien minuten in de keuken voor rust, eten en... wie weet?

Na dertig uren was hij tien cm kleiner, had ogen om een Chinees jaloers te maken, was bruin van de nicotine, maar deed dapper verder. Ik zag dat hij zijn leven met een jaar verkorte, meer uitgelachen werd dan gelauwerd en vooral het schof van de uitbater vulde. Zijn prijs was 'eeuwige roem' in zijn stamcafé, een foto in het plaatselijke reclameblaadje en drie dagen in zijn bed. Maar het was wat het was en velen waagden het, al dan niet met succes.

In de buurgemeente was er 'Tarzan': zestig jaar, zestig kilo en zestig pinten per weekend, maar een fantast. Voor een pint at hij glas, stak een breinaald door zijn wang, kroop onder de biljart en drukte die tienmaal op, haalde een bak bier met zijn tanden uit de kelder... Maar recordpogingen waren niet zijn ding.

Op de rollen kwam de fiets los en reed hij de cafédeur aan diggelen. Bij het boksen was hij de afspraak van niet echt te boksen vergeten, sloeg de tegenstander op de verkeerde plaats en kreeg een rechtse. Einde recordpoging. De torenklok luidde één maal en hij zag twee dagen sterren. Zijn laatste poging was 24 uur boomzitten voor zijn stamcafé. Om 19.00 u kroop hij in de kruin onder applaus van zijn supporters. Onderaan stond een emmer met koord voor zijn bevoorrading. Zoals verwacht ging de emmer steeds veelvuldiger naar boven en niet met vitaminedrankjes maar met druppels. Om 24.00 u kwam hij met een plof naar beneden. De emmer heeft nog weken in de boom gehangen als eerbetoon aan Tarzan. Bij zijn val sloeg de klok nu twaalf maal! Deze rage heeft jaren geduurd en heeft mensen ziek maar ook rijk gemaakt. Denk aan het gezegde *'de rijke leven van de arme, de slimme van de domme'*!

Vinkeniers zijn slim, niet rijk of arm maar normale mensen van vlees en bloed en komen soms ook in de verleiding...! Zo was er een dorp met twee vinkenmaatschappijen die hun basis recht over elkaar hadden. In café 'Den tweeling' waren de werkmensen klant en ook de vinkeniers van 'Arm maar eerlijk'. Aan de overkant was er het chique etablissement 'Chez Arlette' waar de betere(?) klasse over de vloer kwam en er ook een vinkenmij was: 'Rijk zijn is

heerlijk'. Iedere zetting kwamen ze de prijzen wegspeken van de 'doe het zelve' met hun 'koop het zelve' en dat pikte!

Bij de tweelingfans werd overlegd hoe ze de overburen eens op hun plaats konden zetten zonder vinken of vuisten. En na tien pinten en twintig sigaretten kwam er een idee op tafel: 'Een wereldrecord vinken tekenen'.

Iets dat er niet was, dus al binnen !? Maar nog geen uur later was het nieuws al bekend bij 'Chez Lisette' met alle gevolgen van dien. Het resultaat was dat ze binnen de tien minuten de champetter, die ook bij CL zat om de burgemeester veilig thuis te brengen, over de vloer kregen met de boodschap: "Wij doen ook mee!!!" Geneut in 'De tweeling', jolijt 'Chez Lisette'. Maar het was wat het was, nu terugkrabbelen was zelfmoord. De pastoor werd aangesteld als neutraal jurylid want hij ging in *alle* cafés gratis 'zuster Godelievewijn' drinken. De champetter en koster zouden elkaar aflossen bij dag- en nachtcontrole.

De recordjager moeten zittend of staand in vijftig minuten 600 vinkenstreepjes op een lat zetten. Op 1m voor hen moet een kooi staan met of zonder vogel. Na een rusttijd van tien minuten voor eten, drinken, kaka of pipi, als de torenklok slaat moeten ze terug beginnen tekenen op een nieuwe lat... De vogelaars zitten elk voor hun lokaal met het gezicht naar elkaar binnen een wit gekalkt vak. Geen bevoorrading tijdens het tekenen. Bij donker en nacht moeten de lichten in de café blijven branden, de kerk zal ook open blijven voor wie iets in de offerblok wil deponeren bij de Heilige Pastorius, patroonheilige van de recordjagers. Eén man van iedere maatschappij mag regelmatig de regels controleren van de overkant. Op vrijdag om 7.00 u in den avond zullen de twee strijders plaats nemen, één weeskegroetje bidden en na het startschot beginnen aan hun recordpoging. Wie eerst van zijn stoelke valt verliest...

Dat en nog veel meer verkondigt de pastoor vanop zijn preekstoel.

Eén probleem nog: wie gaat het slachtoffer zijn bij de 'eerlijken', bij de 'heerlijken' lijkt dit al in de sacoché. Fons die vijftien jaar geleden een drieling op zijn trouwboek kreeg, moest de eer redden. Want van nachten zonder slaap kende hij wel iets. Hij werd de dagen voor de start volgegoten met cafeïne en levertraan, kreeg als stoelke een bierbak met kussentjes. Handig want een bierbak heeft drie hoogtes, arm maar niet dom hé!! Aan de overzijde stond de vrijdagmorgen een ware troon tegen de gevel met rugleuning en armsteunen. Eruit vallen kon alleen langs voor.

Vrijdagavond: het ganse dorp staat aan de kerk met zicht op de twee arena's. Bijna 19.00 u. De burgemeester staat met zijn jachtgeweer klaar om het startschot te geven en plots verschijnt de deelnemer van de overkant: ijzermarchand Brutus, de schrik van de reeke. Haar tot op zijn schouders, 120 kilo zonder het roest op zijn kleren, een onverzorgde baard... en zijn vettige klak. Het is even stil aan de kerk en Fonske heeft goesting om zich nu al te laten vallen. Maar de klok luidt, de burgemeester schiet in de lucht en de haan op de windwijzer is zijn staart kwijt.

Het streepkestrekken is begonnen aan een tempo dat er na 50 minuten 600 op de lat staan . De supporters houden zich aan de afspraken, de champetter loopt van de ene toog naar de andere. Bij de 'arme' gaan de pintjes vlot over de toog, aan de overkant knallen er kurken van de flessen. De nacht valt. Fons is nog fris en heeft al drie maal zijn bierbak gedraaid, vijf latten liggen al te pronken. De controleur van 'Chez L' komt regelmatig de streepkes tellen, lattenlegger Mielke doet hetzelfde aan de overkant. De champetter wordt afgelost door de koster, de supporters doen hetzelfde.

Om zes uur in de morgen krijgt Fonske het moeilijk. Zijn gat doet zeer van dat bakzitten, zijn hand slaapt van al dat streepkes trekken en op de koop toe begint de vink voor hem te zingen ook. Hoofdpijn, maar hij blijft strijdvaardig. Aan de overkant zit Brutus nog fiks op zijn troon, alsof hij net begonnen is.

De supporters komen Fonske steunen en aanmoedigen, de lokaalhoudster maalt koffie, hangt 'n een nieuwen zak in de kan en maakt koffie waar zijn lepel in recht staat. Zaterdagavond 19.00 u, ze zijn vierentwintig uur bezig. De latten staan netjes tegen de gevel en worden ieder uur gecontroleerd door de tegenstand. Fons is een hoopje miserie. Hij zit al niet meer op de bierbak maar erin. De streepkes staan naar alle richtingen maar de 600 klopt. Eén fout en het is over!

Aan de overkant zit een frisse Brutus fluitend te tekenen. Aan hem te zien mag het nog veertien dagen duren. Een paar vinkeniers van 'Den tweeling' gaan een

kaars branden in de kerk, maar zijn kaars is ver op! Lattenlegger Mielke, soms dom Mielke genoemd, kan niet goed meer volgen want als hij met oud ijzer bij Brutus gaat is het altijd zijn vrouw die afrekent. Want hij ligt te slapen, zijn grol is ver te horen. Hoe kan hij daar nu meer dan vierentwintig uur zitten pronken? Kan niet!?

Tijdens de tien minuten rustpauze gaat hij de latten eens goed nazien want terwijl hij daar zit durft hij niet. EN WAT ZIET HIJ? Op de helft van de latten staat het schuin streepke naar links en op de andere helft naar rechts! Hij gebaart zich van krommen haas en gaat dit melden aan de champetter die terug van corvee is, moet het hem drie maal uitleggen, maar... eerst bewijzen zoeken is zijn advies . Het volgende uur start. Fons ziet zwart voor zijn ogen en moet de regel al onder zijn kin zetten om niet voorover te vallen. De champetter heeft stiekem de laatste lat van Brutus weggefoefd en staat naast hem als hij zijn eerste streepkes zet. EN hij heeft geluk want ze zijn in de andere richting. Hij knikt naar Mielke en Mielke doet teken: *“Trek aan zijn baard.”*

EN ja, hij heeft terug geluk want het is een valse, net dezelfde als die van Brutus. Een grote 'OOOOH' gaat door het dorp, de burgemeester neemt zijn geweer en schiet de wedstrijd af en ook de kop van de haan op de kerk. De gendarmen worden erbij gehaald, de twee brutussen worden in het rolleke gestoken en Fons schrijft geschiedenis met zijn record van *'24 uur vinken tekenen'*.

De malafide maatschappij valt als een kaartenhuisje uiteen. MAAR wat was er nu eigenlijk gebeurd? Wel, 'Chez L' heeft een acteur uit de stad laten komen want het mocht wat kosten. Brutus was het best te imiteren met zijn lang haar, grote baard en vette klak.

Zeker wetende dat niemand heel dicht durfde komen. Als één van de twee moe werd, ging deze wat slapen en viel de andere in. Poepsimpel! Ware het niet dat de acteur nog nooit een vink had getekend en op de koop toe nog linkshandig was, dus streepke naar links, hoho! Tot op heden staat het record nog steeds overeind, al meer dan 70 jaar! Menig vinkenier is sindsdien al wel eens meer dan 24 uur vermist geweest toen hij naar de zetting was, maar dat telt niet!!

Records, niets voor mij, niets dan miserie. Geef mij maar 'n een goede recorder. Zo eentje met 1500 liedjes op die in de muilt kan. Dan wil ik nog eens van gedacht veranderen, hoho .

Oei, denk dat ik het record 'langste artikel' gebroken heb, zeker 'het domste', sorry!

Lucien van Gent